

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **S. P.**, zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2015, č. j. 3347/DS/2015, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 10. 2017, č. j. 15 A 135/2015 - 41,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 10. 2017, č. j. 15 A 135/2015 - 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 14. 9. 2015, č. j. 3347/DS/2015. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mostu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 6. 2015, č. j. MmM/066152/2014/OSČ/KB, jímž byly zamítnuty žalobcovy námitky proti záznamu dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče.

[2] Krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dospěl totiž k závěru, že ohledně jednoho z přestupků, spáchaného žalobcem dne 17. 7. 2012, není ve správním spise dostatečná opora pro záznam bodů, neboť se nedochovaly původní pokutové bloky. Pouhý záznam o uložené blokové pokutě dle názoru krajského soudu jako podklad pro bodový záznam nemohl postačovat, a to s ohledem na závěry

rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, č. 2145/2010 Sb. NSS. Žalobní body týkající se ostatních spáchaných přestupků krajský soud považoval za nedůvodné.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) rozsudek krajského soudu napadl kasační stížností, v níž uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dle názoru stěžovatele oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obsahuje dostatečné množství údajů, které prokazují, že žalobce přestupek ze dne 17. 7. 2012 spáchal. Na základě jen velmi obecného tvrzení žalobce, který k danému přestupku uvedl pouze tolik, že jej nespáchal, není důvod ke zpochybnění záznamu o připsání bodů v registru řidičů za tento přestupek. Dále stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016 - 32, a ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 - 74.

[4] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky řízení obsažené v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[6] Kasační stížnost je důvodná.

[7] Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, když dospěl k závěru, že provedení bodového záznamu v kartě řidičů nemůže bez dalšího obstát jen proto, že součástí správního spisu nejsou původní pokutové bloky. Jedná se tedy o důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, (dále jen „zákon o silničním provozu“) se řidiči, kterému byla uložena sankce za přestupek, který spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, zaznamená stanovený počet bodů.

[9] Podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017 bylo jedním z podkladů, na základě kterých se body zaznamenávaly, oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.

[10] Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu může řidič, který s provedeným záznamem bodů v registru řidičů nesouhlasí, podat proti záznamu námitky.

[11] Hlediska soudního přezkumu rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů vyplývají z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž je třeba striktně rozlišovat mezi typem námitek, které může řidič uplatnit v samotném řízení o přestupku, a námitek, které lze uplatnit v řízení týkajícím se pouze provedeného bodového záznamu. Řidič může úspěšně brojit proti záznamu bodů pouze tehdy, když nebyly pro záznam naplněny zákonné podmínky vyplývající z § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Musí tedy tvrdit, že vůbec neexistuje pravomocné rozhodnutí o přestupku, případně že mu nebyl zapsán počet bodů danému přestupku odpovídající (srov.

rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16).

[12] Krajský soud vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, č. 2145/2010 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že z oznámení policie o uložení pokuty, na základě kterého se bodový záznam provádí, nelze bez dalšího vycházet, *„vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných“*. V dané věci se pochybnosti vyskytly, neboť žalobce jednak tvrdil, že mu vůbec za daný přestupek pokuta v blokovém řízení uložena nebyla, jednak samotné oznámení o uložení pokuty, které bylo součástí spisu, vykazovalo značné nedostatky, pro které nepostačovalo jako podklad pro závěr o tom, že o přestupku skutečně bylo pravomocně rozhodnuto.

[13] V jiných věcech, v nichž takové pochybnosti nevznikly, však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že z oznámení policie o uložení pokuty vycházet lze. Již v rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 - 74, Nejvyšší správní soud uvedl, že závěry rozsudku č. j. 5 As 39/2010 - 76 *„nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“*

[14] Náležitosti, které musí oznámení splňovat, byly konkretizovány v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016 - 32, na nějž poukázal stěžovatel, kde se soud setkal s obdobnou skutkovou situací jako v nyní projednávané věci. Součástí správního spisu bylo jen oznámení o uložení pokuty, které samo o sobě žádné nedostatky neobsahovalo a pochybnosti nevzbuzovalo, avšak originální pokutové bloky již byly z organizačních důvodů na straně policie skartovány. Nejvyšší správní soud za takové situace dospěl k závěru, že aby oznámení bylo dostačujícím podkladem pro záznam bodů, musí obsahovat základní údaje, které by byly seznatelné z pokutového bloku, tedy musí identifikovat řidiče jako přestupce, označovat místo a čas spáchání skutku, specifikovat, jakého přestupkového jednání se řidič dopustil, a obsahovat údaj o uložené sankci (bod 19 citovaného rozsudku).

[15] V nyní projednávané věci krajský soud dospěl k závěru, že oznámení o uložení pokuty ze dne 17. 7. 2012 dostatečným podkladem pro bodový záznam nebylo. Aby tento jeho závěr mohl obstát, musel by žalobce buď tvrdit, že se přestupku nedopustil, a to kvalifikovaným způsobem, jenž by zapříčinil potřebu dalšího dokazování nad rámec oznámení o uložení pokuty, nebo by samo oznámení muselo být obsahově nedostatečné. Ani jedna z těchto situací však nenastala.

[16] Krajský soud byl při přezkoumání napadeného rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2. s. ř. s. vázán uplatněnými žalobními body. V žalobním bodu týkajícím se přestupku ze dne 17. 7. 2012 žalobce pouze zpochybňoval zákonnost příslušného pokutového bloku, v němž dle jeho názoru nebyl dostatečně popsán skutek, jehož se žalobce měl dopustit, a ani nebyla

jednoznačně uvedena jeho právní kvalifikace. Žalobce tedy tvrdil, že pokutový blok není pro svou nesrozumitelnost způsobilým podkladem pro záznam bodů. Žalobní bod je sice možné vnímat tak, že žalobce implicitně navazuje na své tvrzení ze správního řízení, že se přestupku vůbec nedopustil, toto tvrzení však žádným způsobem nerozvedl v rámci správního řízení (srov. úřední záznam správního orgánu I. stupně ze dne 7. 4. 2014, č. j. MmM/046008/2014/OSČ/KB) ani v žalobě.

[17] Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že samotnou zákonnost rozhodnutí o přestupku v řízení o záznamu bodů přezkoumávat nelze. Krajský soud se měl tedy zaměřit pouze na otázku, zda bylo o spáchání přestupku rozhodnuto, a zda existuje podklad, z něhož přesvědčivě vyplývá dostatečná specifikace skutku, jeho právní kvalifikace a sankce.

[18] Krajský soud dospěl k závěru, že o přestupku nepochybně pravomocně rozhodnuto bylo, což žalobce ostatně ani nezpochybňoval. Neměl sice k dispozici původní pokutové bloky, které byly znehodnoceny, vycházel však z oznámení o uložení pokuty, které obsahovalo popis skutku, jeho právní kvalifikaci, a uloženou sankci přesně tak, jak reprodukoval obsah pokutového bloku žalobce v žalobě. Nadto byl součástí spisu další podklad týkající se přestupku ze dne 17. 7. 2012, a to záznam z měřícího zařízení o překročení povolené rychlosti, který však krajský soud zcela ignoroval. Přitom z daného záznamu z měřícího zařízení je zřejmá identifikace předmětného vozidla (6U3 3383) i jeho rychlost (127 km/h) a také okamžik pořízení záznamu (17. 7. 2012).

[19] V souladu s výše citovanou judikaturou měl krajský soud zkoumat, zda jsou uvedené podklady dostatečné k provedení bodového záznamu, při čemž by musel dospět k pozitivnímu závěru. Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru služby dopravní policie, odd. silničního dohledu, č. j. KRPU-166259/PŘ-2012-040007, jak je reprodukoval krajský soud ve svém rozsudku, totiž obsahuje jednoznačný popis skutku, tedy že žalobce jako řidič specifikovaného motorového vozidla v konkrétní čas v obci Hostomice na určené silnici překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 30 km/h a více. Pokud žalobce zpochybňoval jednoznačnost popisu skutku, mohl se krajský soud opřít též o záznam z měřícího zařízení, který s obsahem oznámení o uložení pokuty korespondoval. Dále oznámení o uložení pokuty zcela v souladu s judikatorními požadavky obsahovalo správný odkaz na ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, kde je stanovena povinnost, již měl žalobce porušit, a § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona, kde je uvedena skutková podstata přestupku, jehož se žalobce dopustil.

[20] Vzhledem k tomu, že žalobce kvalifikovaným způsobem netvrdil, že se přestupku nedopustil, a správní spis obsahoval podklady, na základě nichž bylo možné učinit jednoznačný závěr o přestupku, pro nějž byla žalobci v blokovém řízení uložena pokuta, měl krajský soud žalobní bod týkající se přestupku ze dne 17. 7. 2012 vyhodnotit jako nedůvodný.

[21] Namísto toho však krajský soud poté, co zreprodukoval uvedený bezvadný a přesvědčivý obsah oznámení o uložení pokuty, uvedl, že z tohoto podkladu vůbec nemohl vycházet a že kvůli nepřítomnosti původních pokutových bloků ve správním spise musel napadené rozhodnutí zrušit. Jak ovšem bylo vyloženo výše, absolutní trvání na předložení pokutových bloků není namístě, pokud existují jiné důkazy, z nichž lze nepochybně učinit

závěr o tom, že o přestupku řidiče bylo rozhodnuto, a že se jedná o přestupek s odpovídajícím počtem bodů v evidenční kartě řidiče. Takové přesvědčivé podklady v nyní projednávané věci přitom existovaly, jak bylo popsáno výše.

[22] Napadený rozsudek tedy v řízení o kasační stížnosti nemohl obstát, neboť byl založen na nesprávném právním posouzení důsledků nepřítomnosti originálních pokutových bloků ve správním spise. Nebyl proto důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného podle 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku. O případné náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu